

עלון קבוצת דגניה א'

תן פתח

תן פתח, עצם את העיניים,
פורים לנו נשכח את הכל.
יש לך קאב, רמסהו ברגלים,
פתח את פיד ושירה בקול:

אהא! אהא! כלנו נשתגע
נראה, נחיה, על אף כל התלאות.
אהא! אהא! חפצנו נבצע
נחיה, נראה נסים ונפלאות.

אביגדור המאירי

מה מחכה לכם בין דפי העלון...

משאל ליום האישה

נועה אילן על חבורת הלביאות הוורודות

אפרת ורשבסקי על סיום תפקידה כמנהלת מש"א

יחיאל דורני מסכם שנים ארוכות כמנהל הנוי

אילנה יקר מזדעזעת מגל הבריונות ששוטף אותנו

ובמדורים הקבועים –

מירב צרי על ענייני הנהלת הקהילה; סיכומי הישיבות והאספות; דיאגו אופן פותח במדור חדש משולחנו של מנהל העסקים; אשר גלעד עם חלק ו' במיתוסים על דגניה; נינה במקאמה לזכרה של בוורלי ותגבור של איתי על ילדות בקוקוריקו.

עדכונים משולחן מנהלת הקהילה

שיכון – בהמשך לפרסומים הקודמים בנושא, אני מעדכנת כי משפחת האס תעבור לדירת איצוש לוי ז"ל ונעמה בן שמעון תעבור עם משפחתה לדירת כרמית ומתן גל.

מכרזים פתוחים:

- לדירת ברוורמן, שהוצאה למכרז לפני כחודשיים, עדיין לא היו פונים, אז אני מפרסמת שוב, ליתר ביטחון, לפני שנציע אותה לשוכרים.

- כמו כן צפויה להתפנות דירת משפחת האס, עקב המעבר שלהם המוזכר מעלה, ולכן גם דירה זו יוצאת למכרז.

- דירה נוספת שחוזרת לשוק היא דירת תאיר פיין.

המעוניינים מוזמנים לפנות אלי עד ה-31.3.19.

אני מזכירה שוב שכל מעברי הדירות המדוברים הם לתקופה זמנית בלבד, שכן מרבית הדירות האלו סומנו לחברים/יורשים אחרים במסגרת תהליך שיוך הדירות.

כלבים – ידעתי שמתישו יגיע הרגע שבו אצטרך לכתוב על הנושא הזה פה. אז בעקבות מקרים מהעת האחרונה שבהם נראו כלבים שהסתובבו חופשי בשטח הקיבוץ חשוב לי לחדד שוב את החלטות דגניה בנושא כלבים, שתואמות גם את החלטות המועצה והמדינה:

מחזיק בכלב לא יאפשר את יציאתו לשטח ציבורי, אלא אם כן הוא מוחזק בידי אדם המסוגל לשלוט בו, באמצעות רצועה. בשאר הזמן הכלבים יהיו קשורים ליד דירות בעליהם או בתוך הדירה. בעלי הכלבים אחראים גם לנקות אחרי כלביהם.

לידיעתכם, המועצה מוציאה קנסות לבעלי כלבים שאינם עומדים בתקנות, וכמובן שנערב אותם אם יהיה צורך בכך. אז אנא, בואו נפעל בהתאם להחלטות על מנת להימנע מסנקציות לא נעימות.

קליטה – ביום רביעי התקיים דיון ציבורי בנוגע לנוהל קליטת בנים. הדיון התקיים בנוכחות ערן גליק,

המלווה האזורי שלנו מטעם התנועה הקיבוצית. לשם הבהרה, שורות אלו נכתבו לפני קיום הדיון. בתור בת משק בעצמי, אני יודעת שהנושא הזה אינו פשוט כלל ועיקר, כמו גם חזרה של בנים לקיבוץ עם סיום הסדר הבנים, שהיא נושא נוסף שבו אני עוסקת בחודשים האחרונים. אנו משתדלים להתנהל בנושאים אלו ברגישות הנדרשת, אולם מניסיון אני יודעת להגיד שלעתים זה כלל לא משנה והתחושה הנוצרת אצל הבנים בסוף היא שלא רוצים אותם פה. אז לשם הסר ספק – דגניה א' הייתה רוצה שכל בניה ייקלטו פה לחברות ויקימו פה את בית הקבע שלהם בזמן המתאים להם. עם זאת, לא ניתן להתעלם מהשינויים שעברה התנועה הקיבוצית כולה בעשורים האחרונים, וכך גם דגניה. "חבר קיבוץ" זה לא רק תואר בשם, שיש לו משמעות סמלית, אלא גם מעמד מחייב מבחינה משפטית שלצדו זכויות וחובות, שלחלקן משמעויות כספיות שעשויות להיות נרחבות (פנסיה, שיוך ועוד). ברבים מהקיבוצים שעשו התאמות בתקנוני הקליטה שלהם הבינו שיש צורך במתן תוקף למחויבות הקיבוץ לבניו ועשו זאת דרך

מתן עדיפות והטבות, מרחיקות לכת לעתים, ל"בני המשק" – תואר שהפך להיות בעל משמעות סמלית חזקה ומעמד משל עצמו.

ועוד מילה קטנה – שינויים בדרך כלל אינם פשוטים לעיכול לכולם, ויש בדרך כלל כמה שנפגעים יותר כי הם בקו התפר, אבל בראייה לאחור גם אלו שנפגעו הכי קשה לעתים מגלים שהשינוי היה נכון וטוב שקרה. כולי תקווה שגם בדגניה נגיע למצב שבו נעשה את השינוי ההכרחי הזה (לטעמי) ובפרספקטיבה של זמן נגלה שהוא נכון יותר לקיבוץ ולבנים כאחד.

"משנכנס אדר מרבין בשמחה", וצוות פורים שוקד בימים האחרונים בכדי לאפשר לכם לשמוח וליהנות כמיטב המסורת. פורים הוא חג שאני באופן אישי מאוד אוהבת ומנצלת עד תום את ההזדמנות להשתטות קצת (וגם לשתות קצת). אני מעודדת אתכם לעשות זאת גם כן וליום אחד לא לקחת את עצמכם כל כך ברצינות ולחזור לימים של תום ושמחה אמיתית.

שבת שלום וחג פורים שמח,
מירב צרי

מישיבות ועד ההנהלה והאספות

פרוטוקול ישיבת ועד ההנהלה מס' 06/19 מתאריך 11.2.19

1. אושרו מורשי חתימה לתאגידים השונים של דגניה – ועד מקומי דגניה א', דגניה א' אגודה חקלאית שיתופית בע"מ, אבו מסמס בע"מ, אבו מסמס אגודה חקלאית שיתופית בע"מ:

איציק שפר	מירב צרי	רז קליסקי בן חמו
ביל (ויליאם) גודמן	דויד מרום	דיאגו אופן

חתימתם של שניים ממורשי החתימה הנ"ל בצירוף חותמת האגודה או שמה המודפס מחייבת את האגודה לכל דבר ועניין.

2. עלו לדיון יעדי הוועד, והוכנסו תוספות ותיקונים לרשימה. בנושא תקנונים הוחלט לתעדף את כל הקשור בתקנון קליטת בנים וחברים. הוועד פונה להנהלת הקהילה לקדם החלטות שיגדילו את מחויבות החבר לפרנסתו ויורידו את השתתפות הקהילה בנושאים שונים.

3. אושרה העברת מועמדותו של איציק כהן לאספה.

4. עם יובל שיאון, חזי וכן ורדי: החזרת הדיון על נושא אתר מורשת הקיבוצים לאחר הגשת 30 חתימות ומעבר של שנה מההחלטה בקלפי. הוחלט ללכת בכמה שלבים לפני הליכה מחודשת לאספה ולקלפי: א. איציק יבדוק בתנועה ובמשרד מורשת את הרלוונטיות של הפרויקט.

- ב. אם אינו רלוונטי – ידווח ליובל. אם הוא רלוונטי יוקם צוות להנעת התהליך, בשיתוף נציג אחד לפחות של הוועד להכנת דיון ציבורי עם החברים.
- ג. לאחר קיום הערב (או אולי שניים) יחליט הצוות אם לקדם את הנושא לאספה או להודיע אחרת לחותמים על הערעור.
- הערה: בבדיקה שנעשתה עם התק"צ התברר שהפרויקט אינו רלוונטי עוד.
5. ניסוחים הקשורים לשינוי בתקנון הקיבוץ מול נוהל קבלת בנים: הוועד חושב שאין צורך בתיקון משמעותי של הסעיף הרלוונטי בתקנון הקיבוץ אלא בהקפדה על רישום נוהל ברור שיוורה על ביטול קבלה אוטומטית אך יאפשר תנאי קליטה טובים של בני דגניה לחברות אחרי השירות.

פרוטוקול ישיבת ועד ההנהלה מס' 07/19 מתאריך 20.2.19

1. התקבלה הודעת עזיבה של צליל ברנשטיין ויוחאי עבאדי. ידווח באספה.
2. דיווחי איציק:
 - א. צוות מס האיזון החליט להחזיר את עודפי מס האיזון 2018 (כ-100,000 ₪) למשלמי המס בשנה זו על פי חלקם היחסי.
 - ב. עדכון בנושא הבעייתיות בקבלת משכנתאות מהבנקים השונים: מירב ורז ירכזו את הנושא, והוא יובא בהקדם להחלטת הוועד ואם יש צורך מידית לאספה.
 - ג. הקמת צוות להכנת אירועי שנת ה-110 לדגניה: הוצגה הפנייה הנוכחית, וסוכם שיש להכין דיון ולקבל החלטה בנושא הקמת צוות לאיסוף רצונות ונתונים.
 - ד. איציק עדכן שפרויקט אתר הקיבוצים נגזז ע"י התנועה. הוא יעביר את התשובה ליובל שיאון.
- דיווחי מירב:
 - א. הנהלת הקהילה נמצאת בסיום תהליך של הצעות המשך חברות של בנים שסיימו את ההסדר. יובא בקרוב להחלטות ועד ואספה.
 - ב. מירב מודיעה על החלטתה לפרוש מהתפקיד של מנהלת הקהילה בדגניה ועל פנייתה בהתאם לאיציק ולנופר. היא מודיעה על כך בישיבת הנהלת הקהילה עוד הערב ותוציא מחר מכתב לחברים. בהמשך לכך דיווחה נופר על סגירת המכרז לצוות מש"א ועל הוצאת מכרז למנהל קהילה. בישיבה הבאה ייבחרו נציגי הוועד לצוות האיתור.
3. אושר דו"ח כספי של הוועד המקומי לשנת 2018.
4. מש' יעקבי: לאחר שהוועד ביקש ממירב, רז ואיציק לבחון את נושא התשלום של מש' יעקבי בפירוט, מעל בסיס הסעיפים השונים בסל השירותים התקיים דיון שבו נבדק כל סעיף ונקבעו שני תעריפים לתשלום, בהתאם לסטטוס של המשפחה. ההסכם יגובש עם עורכי הדין ויידון עם המשפחה.
5. עם חן – השכונה החדשה: דווח על הל"ז והנושאים שצריכים להיסגר, תוך הצגת רשימת הבונים והסבר על הפגישות המתוכננות לבונים בשבועות הקרובים עד להשלמת ההגדרה. בנושא חיוב הבונים והשתתפות דגניה בעלויות הקשורות לבנייה העלה חן שלושה סעיפים לבחינה – תשלום האבחון הכלכלי (585 ₪), השתתפות בהוצאות מנהלתיות ומשפטיות הקשורות לבנייה עד סוף 2018

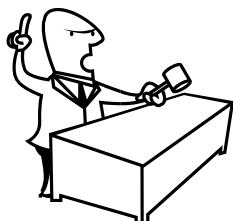
והצעה לחלוקת הוצאות אלה בין הבונים החל מינואר 2019 (הערכה של כ-108,000 ₪ סה"כ). מכיוון שלא היה אפשר לקבל את הסכום של הסעיף השני, שיכול להשפיע על כל החלטה בנושא, ועקב מיעוט חברי ועד לצורך החלטה תקדימית כזו הוחלט שחן יכין את הסכום הקשור לסעיף השני והנושא יוחזר לדיון בוועד בהקדם.

פרוטוקול ישיבת ועד ההנהלה מס' 08/19 מתאריך 25.2.19

1. **שמואל פריד ושרה חיים** נבחרו כנציגי הוועד בצוות האיתור למנהל קהילה. אושר שהצוות יכלול שני נציגי מש"א – אחד מהצוות הנוכחי ואחד מהצוות החדש לאחר אישורו. המכרז הוצג, וסוכם שיפורסם מידיה לחברי הוועד. נופר תוציא לפרסום את המכרז הסופי יחד עם ההערות של איציק.
2. **עם ענבר (דגן) ורתם:** הוצגה פניתם לשנת חופשה מיוחדת. הדעות בוועד היו חלוקות. ברור שהוועד אינו יכול לאשר פנייה כזו, שנוגדת את חוקי דגניה, ולכן הוא גם לא יכול להמליץ עליה באספה. עם זאת, נאמר שיש לכבד את בקשתה של ענבר, שהחליטה להביא אותה בצורה ישירה וישירה, ולאפשר לה להגיע לאספה להצגת פנייתה אם תרצה בכך.
3. אושרו שמות חברי צוות מש"א לאישור האספה: מתוך 6 חברים שענו למכרז הוועד ממליץ על בחירתם של **אהוד לס, אבי שגיא, נגה כהן בלקינד ודני ברץ**.
4. עם צלי – שיוך: הוצגו נתוני העלויות, המשימות והפעולות עד סוף 2018 (בדגש על 2015 עד 2018) ותכניות + עלויות של 2019. התקיים דיון ארוך, והתבקש מידע ברור יותר על זכאות מול היצע בכל הקשור למספר החברים והדירות לשיוך. הוחלט:
א. החומר שהוצג יישלח לחברים בדפי מידע.
ב. צלי ואיציק יכינו מסמך מרכז של סטטוס "חו"ז שיוך" – חברים זכאים מול מגרשים ודירות לשיוך.

פרוטוקול אספה מס' 05/19 מתאריך 10.3.19

1. נמסרה הודעת עזיבה של **ניצן ברנשטיין**.
2. ברוב של 19 בעד, 1 נמנע ו-1 נגד התקבלה מועמדותו של **איציק כהן** (בעלה של תאיר פיין).
3. אושרה פה אחד בחירת נציגי הציבור לצוות מש"א.
4. התקבלה הודעת הרכב צוות האיתור למנהל קהילה. הצוות התבקש לחשוב גם על אופציה של יצירת תפקיד עם אישור מחודש אחרי שנה.
5. הוסברה הסיבה לבקשת ועד ההנהלה ומנהלת הבנייה בנושא הסכם בין דגניה וחבריה לקבלת משכנתא לצורכי בנייה מהבנקים והצורך באישור אספה לשם כך. ברוב של 33 בעד ו-1 נגד אישרה האספה את הצעת ההחלטה.

רשם: איציק

משולחן מנהל העסקים

לחברי דגניה א' שלום.

לפני כחודשיים התחלתי את תפקידי כמנהל העסקים של דגניה א'. זהו המכתב הראשון מיני רבים שאני מתכוון לפרסם, בתדירות של אחת לחודש-חודשיים. המטרה העיקרית היא לייצר רצף מידע לציבור החברים על הנושאים שעל שולחני ובכך לייצר חיבור לפעילות העסקית של דגניה.

זמן החפיפה נגמר, זה הזמן לצלול למציאות, להיכנס לעובי הקורה של הפעילויות הקיימות ובמקביל ליזום פעילויות לפיתוח העסקי. זה המקום והזמן להודות לביל גודמן על כך שנרתם לחודש וחצי של "מילואים" לא פשוטים, לחבר בשבילי חוטים של פעילויות שלא היה חלק מהן, אך ניסיונו הרב בפעילות העסקית של דגניה תרם לי רבות. במקביל תודות לענר, שעשה את מרב המאמצים לשתף את הידע במסגרת אילוצי הזמן בהתכתבות ובמהלך ביקורו בארץ.

בקצרה, נפגשתי עם מנהלי הענפים וחלק מאנשי צוותם, סיירתי בשטחים, התרשמתי שמנהלי הענפים מקצוענים בתחומם ויש בהחלט עם מי לעבוד, בשאיפה להשתפר כל הזמן.

אז מה היה לנו?

מבנה טולגל

אנו עוסקים בו בכמה מישורים:

– מתן פתרון בהתאם לאמות המידה של רשות החשמל לספק חשמל במתח גבוה לטולגל, כפי שהם זכאים. נבחנות כמה חלופות באמצעות יועצים במטרה לספק פתרון מיטבי מבחינה טכנו-כלכלית שיענה על הצרכים.

– השכרת המשרדים בקומת הקרקע – במבנה קבוצה של 6 משרדים בקומת הקרקע אשר פנויים להשכרה. "צמח תערובות" פנו אלינו בבקשה לשכור את המשרדים לתקופה של כמה חודשים (תקופה שבה ישפצו את משרדיהם). אנחנו נענינו לאתגר ונכנסנו למהלך מואץ של הכנת המקום, כולל הפרדת החשמל והתקשורת, פתיחת דלת עצמאית ללא קשר לטולגל, צביעה, וכו'. זהו נכס שיש ליעד להכנסה פסיבית משכר דירה, כך שעם סיום השימוש של צמח תערובות נפעל להכנסת שוכרים חדשים. תודות לאיל דימנט וליונתני הופמן על מאמציהם לעמוד בל"ז הצפוף ולמשה סבג על העזרה בפינוי המקום.

– תיקון ליקויים במבנה של טולגל שמקורם בתחזוקה לא מספקת של המבנה לאורך זמן ועליהם יש לנו אחריות כבעלי הנכס. מבוצע בתיאום עם המפעל ע"פ לר"ז.

בננות

בצמח בננות סיכמו את עונת 2018 (קלנדרית). מניתוח התרומה לדונם עולה שלדגניה א' התרומה לק"ג השנייה בגובהה בתאגיד, עם 1.73 ש"ח לק"ג, לעומת 1.67 ש"ח לק"ג ממוצע התאגיד.

נוסף על כך, היבול הממוצע הרב שנתי בדגניה הוא כ-7.5 טון/ד'. ב-2018 הושג יבול של 9 טון/ד' – מצוין לכל הדעות. עם זאת, בגלל ההשפעות העונתיות בבננות האתגר ב-2019 הוא לשמור על יבול סביר ועל האיכות כדי לא להיכנס לשנת off בהכנסות. בכל מקרה, טרם סיכמנו את העונה מבחינה כלכלית, אך ההישגים המקצועיים ראויים לציון. כל הכבוד לחיים ולצוותו.

מש"א

כידוע לכם, **נופר הופמן** נבחרה כמנהלת מש"א במקום **אפרת ורשבסקי**, שסיימה מספר קדנציות. החפיפה ביניהן הסתיימה בסוף פברואר, כך שהחל ממרס 2019 נופר "שוחה לבד". אני מצפה לשיתוף פורה עם נופר כי יש לנו הרבה משימות לפנינו. הראשונה שבהן (מעבר לשוטף) היא קיום קורס דירקטורים, מה שכבר קורס עור וגידים. בהצלחה לנופר! זה המקום להודות לאפרת על תרומתה לדגניה במשך הרבה שנים. ניהול מש"א בקיבוצים הוא אחד התפקידים הקשים שיש, והקושי מועצם כשהתפקיד "אצלך בבית". אני מצפה שלאחר "תקופת צינון" אפרת תחזור לתרום מיכולותיה לדגניה, ובכלל – בהצלחה בכל אשר תפנה!

שמן המאה

להזכירכם, באגש"ח שמן המאה שני שותפים שווים – דגניה וסבא חביב. בעקבות רצון השותפים להיפרד אנחנו עוסקים במציאת פתרון מוסכם לרכוש המשותף, ובכלל זה מלאי זיתים גדול השוכב באתר השותפים בפרוד. לצורך העניין אנו מלווים ע"י טכנולוג מזון מומחה לזיתים ור"ח המקובלים על שני השותפים. התהליך מורכב מאוד כי מצד אחד, מצב מלאי הזיתים דעך ככל שעבר הזמן, ומנגד, ניסינו לקבל את התמורה המרבית בסיטואציה שנוצרה. כמו כן ישנן סוגיות הקשורות לאחריות וסוגיות חשבונאיות וחוזיות לא פתורות. אנו עושים מאמצים לא להגיע לערכאות.

מיזמים חדשים

במסגרת החיפוש אחר אפיקים חדשים לפיתוח עסקי אנו בוחנים כמה חלופות. להלן הסטטוס של כל אחת. כמובן, ככל שהנושאים יבשילו לקבלת החלטה הם יובאו לגופים המתאימים בהתאם להחלטות דגניה:

– **ביוגז** – הנושא נדון פעמיים בהנהלה הכלכלית, בעיקר ברמת לימוד החומר והבנת הסיכויים והסיכונים העסקיים. הוצגו שתי הצעות שונות במהותן מחברות שונות. הוחלט לבחון יחד עם החברות מתווה שיקטין למינימום את הסיכונים של דגניה.

– **תיירות** – אנחנו במגע עם תיירות ניר דוד, שהיא בעלת ידע ופעילות ענפה בתחום. בוחנים יחד שת"פ בנושא הקמת אתר לינה מלונאית בדגניה. כאמור, אנחנו עוד בשלבים מקדמיים בתהליך, אך ההיגיון הוא למצוא שותף אסטרטגי בעל ידע בתחום שגם מוכן להשקיע, אך לא פחות חשוב – ש"ידבר באותה שפה עסקית" (קיבוץ/אגודה), עם רצון ויכולת לקיים שותפות לטווח ארוך.

– קנאביס רפואי – אנחנו בשלבי לימוד של הנושא, שנראה מעניין מאוד מבחינה עסקית. עם זאת, נדרשות השקעות גדולות בשלב הראשוני. נפגשנו עם כמה קיבוצים שאצלם התהליך מתקדם. כמו כן ישנם מיזמים אזוריים מעניינים. עוד נעדכן ככל שנגבש עמדה לדיון.

לסיום, תודה לחברי דגניה שניגשו לאחל לי הצלחה. דעו שדלתי תמיד פתוחה לשיחה על הנושאים שעל הפרק ובכלל.

**שבת שלום,
דיאגו אופן**

פינת המילה החמה

רוצה לומר תודה לטלי אילן, שאחראית על דירות האירוח.
על סבר פנים נעים וחם.
על פתרון תקלות במהירות, תוך שיתוף בעלי מקצוע.
על התעניינות ואכפתיות.
יישר כוח.

נירית הדר

יום האישה הבינלאומי

לכבוד יום האישה הבינלאומי הציעה אביטל בראור משאל שסקרן אותה: האם בדגניה חשו נשים שהעובדה שהן נשים מנעה מהן להתקדם לאן שרצו?

המוטיבציה למשאל באה דווקא מן הכיוון החיובי – התחושה כי בדגניה לא היינו נגועים באפליה מסוג זה. אבל לבדוק ולוודא צריך, ולכן שאלנו והרחבנו את השאלה גם אל התחום שמחוץ לחממה שלנו.

אסנת כהנוביץ: כשהייתי ילדה התקופה הייתה שונה, והנושא של שוויון האישה וקידומה לא עמד על הפרק. היו מנהגים מקובלים, ובדרך כלל התנהגו לפיהם, כך שאני לא יודעת להגיד אם עשיתי משהו מסוים ולא אחר בשל היותי ילדה ולא ילד.

כבוגרת מעולם לא הרגשתי שנמנע ממני לעשות משהו בשל העובדה שאני אישה. להפך, עבדתי בדגניה בהרבה עבודות, חלקן כאלה שמצטיירות כגבריות. עבדתי בלול, בהזרקת אנטיביוטיקה לאפרוחים, עבדתי בבגנות וכמובן גם בנוי, ומנגד – גם במטבח בבישול. למעשה, נראה לי שחוץ מאשר ברפת עבדתי בכל העבודות בדגניה.

ככלל, אני חושבת שהמצב בדגניה שונה מן המצב בקיבוצים אחרים. בזכות מרים ברץ היה תמיד ברור כאן שנשים יכולות לעשות הכול ושאין תחומים גבריים החסומים בפניהן.

נירה ברהון צאושו: בכל שנות עבודתי בניהול מטבחים, כסגנית שפים ושפית באזור המרכז ואף בחו"ל, לא עלה על דעתי אף אחד שאני שווה פחות. שמי הלך לפניי, והייתי מאוד מוערכת. את התחושה הזאת נתנו לי עם הוכחות רק כשחזרתי לצפון. כשבאתי לעבוד במסעדה באזור עמדותי למבחן מול גבר, והוא קיבל את התפקיד. גם כשהייתי באזור ראש פינה כבר הייתי בתהליך לקבל תפקיד של שפית בגן אירועים, ואז הודיעו לי ששף אחר קיבל את התפקיד. (אז ציינתי בפניהם שזה שוביניזם). וגם במסעדה בראש פינה העדיפו לא לקחת אותי כי אני אישה ובטח ארצה ללדת ילדים.

מרית שחף: אני לא נתקלתי מעולם במגבלה בשל היותי אישה. אילו מישהו היה מנסה למנוע ממני לעשות משהו רק משום שאני אישה הוא היה מקבל אגרוף.

בעילום שם: כשהייתי צעירה חיפשתי עבודה עם ילדים. אמרו לי שיש משפחה שמחפשת סייעת לילדה עם אלרגיה חריפה.

ביקשתי שיעבירו את שמי ואת ניסיוני עם ילדים. המשפחה לא הייתה מעוניינת. אח"כ התברר לי שהסירוב נבע מהיותי אימא עם ילדים קטנטנים ומהחשש שאעדר הרבה בגלל מחלות. ההפסד שלהם...

לביאות בוורוד / נועה אילן-פרץ

לפני שלושה חודשים הצטרפתי לקבוצת חותרות בסירות דראקון שנקראות "לביאות בוורוד". לביאות בוורוד הן נשים חולות ומחלימות מסרטן השד שהחתיירה בסירה היא אחת הדרכים שלהן להתמודד עם נזקי הגוף שיצרה המחלה והטיפולים למיגורה. ההצטרפות לקבוצה הכניסה לחיי סערה ועניין. לצד העזרה בגידול נכדיי, חשוב היה לי למצוא עשייה התנדבותית שתביא לחיי משמעות ויכולת לעזור גם לאנשים אחרים. החבירה לקבוצה סגרה גם את הפינה הזאת.

הכול התחיל מפגישה מקרית על המדרכה ביני לבין נבות עבאדי, שהזמין אותי לחתור בקבוצת חותרים/ת שבה הוא חותר בהנאה רבה. הצטרפתי לקבוצה, ובכל יום שישי בשעה 6:15 בבוקר, בכל מזג אוויר, יצאתי לחתירה הקבוצתית ונשביתי בקסמיה. הכנרת השקטה לפני שעולה השמש, המים הנוף, הכול היה פשוט קסום ומרחיב לב.

יום אחד צלצל אליי רוביק רם מדגניה ב' וביקש שאנהל את קבוצת לביאות בוורוד בעמק. התשובה החיובית הייתה מידית. כרטיס הכניסה לקבוצת החותרות הוא סרטן השד, ואותו "השגתי" ב-2006. קצת רקע על הלביאות:

בעולם קיימות כ-200 קבוצות של לביאות בוורוד. קבוצות עצמאיות של נשים שלקחו את החתירה כדרך חיים כדי להתמודד עם הסרטן. את הקבוצה בארץ הקימה לפני כחצי שנה אורית זיו אקרמן, קצינת צה"ל לשעבר, שאחותה טלי נפטרה מהמחלה לפני שלוש שנים. לפני שנה חלתה גם אורית והחליטה להקים את הקבוצה כזיכרון לאחותה ז"ל.

הן התחילו לחתור בקישון כשרוביק הופך להיות המאמן המקצועי שלהן. כשהבין שהקישון מסכן את חייהן החליט רוביק להעביר את הפעילות לימייה בעמק – ומאז אנחנו כאן, כשגם יובל דגן לוקח חלק פעיל ובהתנדבות מלווה אותנו באימוני יום שישי ושבת.

אני חותרת בסירה שלוש פעמים בשבוע, והחתירה כלל לא פשוטה. דרקון במקור היא סירת קרב סינית ארוכה, שיש בה מקום לכ-20 חותרות. במקביל אני החוליה המקשרת בין הקבוצה למועצה ומוסדותיה, וחשוב לי לציין כמה פתוחים ועוזרים לנו בהתארגנות כאן. הבאנו לימייה את הצבע הוורוד, צבענו את הכנרת בוורוד, והבאנו את השמחה שלנו.

החתירה קשה, ומרגש לראות את הבנות, שחלקן עדיין בשלבים של טיפולים, יוצאות מהסירה בסוף האימון כשהן מחייכות באושר. זו הדרך הנכונה ביותר להחלמה. כשאני חליתי יצאתי בכל בוקר לפני

הנסיעה להקרנות ברמב"ם לרכיבה על אופני השטח שלנו.

רכיבה של 25 ק"מ השאירה אותי חיונית וחזקה יותר.

אני לא אדם של קבוצות תמיכה. זכיתי בבן זוג תומך ומבין שעשה את ההתמודדות שלי עם המחלה לקלה יותר. הפעם אני בקבוצה וחווה את העצמה ואת האהבה שיש בחיבור של נשים שכולן עברו את אותה החוויה. כולן היו ברגעי האימה של שלב גילוי הסרטן ועברו את דרך הייסורים כדי להמשיך בחייהן.

אנחנו לא צריכות לדבר כדי להבין האחת את השנייה. אנחנו כמו אחיות. יש ביננו חיבור עמוק ומידי שיוצר עצמה ואהבה ללא תנאי, ולא משנה מאיזה מגזר ומוצא אנחנו כי המחלה הזאת, לעומת הפוליטיקה, לא מפלה אף אחת. ויש ביננו ערביות, אתיופיות, נשים מהקריות, מנהריה עכו וממרכז הארץ. ויש כמובן גם קיבוצניקיות. זכיתי, ואני חלק מהעצמה הנשית הזאת.

המטרה שלנו להעמיד קבוצה חזקה שתוכל להתחרות בכבוד בתחרויות בין לאומיות. נכון לעכשיו יש לנו 50 נשים שחותרות, והפרסומים שלנו מביאים לנו כל הזמן נשים חדשות. פתחנו הדסטארט לאיסוף תרומות כדי שנוכל להצטייד במשויטים וחגורות הצלה שמתאימות לנו. ויש גם תחרות באופק בברצלונה במאי, שאנחנו מקוות להגיע אליה ולייצג את ישראל בפעם הראשונה. וכמובן שחשוב לנו לעורר את המודעות לגילוי המוקדם של המחלה, שיכול להציל חיים.

במרתון הכנרת שנערך בשבוע שעבר היינו קבוצת הנשים היחידה, כשהתמודדו מולנו קבוצות מעורבות של גברים ונשים – ולא אכזבנו.

ויש לנו גם המנון. איתן, שראה אותי חוזרת מאושרת (וגם קצת כואבת) מהאימונים ושמע את הסיפורים עלינו, בהצפה כמובן, כתב לנו המנון. טלפון ליורם רותם השיג לנו את חנן יובל שהלחין והקליט אותו. כמה טוב שיש קשרים כאלה.

על הפודיום במרתון הכנרת

לביאות בוורוד – איתן פרץ

על מזח חיינו הבוקר עולה
לחתור אל הים הפתוח
והלב מתרחב והנוף מתגלה
למלא את הנפש בכוח.

לביאות בוורוד בשעות הקשות
נכה במשוט על המים.
נשוט אל האור, לשלווה ולדרור
למצות את חיינו כפליים.

הדרקון של כולנו רושף להבה
להדליק משואה, לשמח,
ונשכח הכאב והכול לטובה,
קדימה, בנות, לנצח.

קישור להדסטארט של לביאות בוורוד:

https://headstart.co.il/project/45564?fbclid=IwAR3BLp7s0fRrHyNf5WBQMXRfovUE6Hs_si2yaJm5U-MhVa6d4zgmXN4uY0

נפרדת ממש"א / אפרת ורשבסקי

כמה מילים עם סיום העבודה כמנהלת משאבי אנוש בדגניה

התחלתי את תפקידי כמנהלת משאבי אנוש בדגניה בחודש יוני 2012.

הגעתי לתפקיד בעקבות שיחה עם אורלי גנני, ששימשה כמנהלת משאבי אנוש. בעקבות שיחה זו החלטתי לצאת ללימודי תואר במשאבי אנוש ולקבל את הכלים הנדרשים על מנת לעשות את התפקיד בצורה מיטבית.

לנגד עיניי ראיתי את ניהול משאבי האנוש כאתגר, לקום בבוקר לעשייה משמעותית.

להיות ממלאת תפקיד בדגניה זו זכות וחובה גם יחד. ולעשות את התפקיד בבית שלך, זה עושה את התפקיד למחייב, דורש ומורכב.

במסגרת התפקיד לקחתי חלק פעיל באתגרים השוטפים והאסטרטגיים שעמדו בפני הקהילה והעסקים.

משאבי אנוש נמשל כמשרתם של שני אדונים, וזה לא כל כך פשוט:

האחד, סיוע להנהלות, למנהלי הענפים ולממלאי התפקידים במילוי משימותיהם. השני, עזרה לחבר בכל הקשור לעבודתו/פרנסתו יחד עם שמירה על זכויותיו כחבר וכעובד במערכת המורכבת שנקראת קיבוץ. ובתוך ניגודי האינטרסים המובנים יש למש"א גם חובה לשמור על נוהלי דגניה ועל הדמוקרטיה הארגונית שלנו, אף שלעיתים משמעות הדבר הייתה התנגשות עם ממלאי תפקידים ולעיתים עם חברים.

אהבת דגניה ואנשיה הם אלו שעזרו לי לעמוד במטלות היומיומיות, עם ההצלחות ולצערי גם הכישלונות (לא הכול היה מושלם...), תוך חשיבה ורצון לעשות את הדברים נכונים יותר וטובים יותר לחברים ולהנהלות.

אני מברכת את **נופר** על כניסתה לתפקיד ומאחלת לה ולנו שתדע למצוא את הדרך להביא את עצמה לתפקיד ולגרום למערכת החברתית והעסקית רק טוב.

ברצוני להודות לחברי דגניה, לממלאי התפקידים, למנהלי הענפים, לעובדי דגניה ולחברים נציגי הציבור בצוותי מש"א, אשר בתרומתם ובעשייתם אפשרו לי לבצע את תפקידי בנאמנות ובמסירות. תודה מיוחדת **לליאת**, חשבת השכר, שהייתה לי לפרטנרית במלוא מובן המילה: מקצועית, דיסקרטית, נאמנה וחברה.

תודה רבה,

אפרת

על כוס קפה עם יחיאל

עם סיום עבודתו של יחיאל כמרכז ענף הנוי והצטרפותו לחצרנות נפגשתי אתו כדי לשמוע כמה מילות סיכום בתוספת תכניות וציפיות להמשך הדרך.

– ספר קצת על ההתחלה. מתי התחלת לעבוד בנוי? מי קיבל אותך לעבודה?

נכנסתי כשבנצי היה מרכז משק. לאחר שעזבתי את המסגרייה עבדתי חצי שנה במכונת הכלים, ונמאס לי. רציתי מקום קבוע. שאלו אותי איפה אני רוצה לעבוד, ואמרתי שכגון חובב אני מוכן לעבוד בנוי. קבעתי פגישה עם עובד אצלו בבית, והוא אמר לי שהוא מתעתד לצאת בקרוב מהנוי ומחפש מישהו שינהל את הענף במקומו.

ההסכם שלנו היה שלא צועקים. מדברים פנים אל פנים, ואם לא מתאים נפרדים כידידים. וכך התחלנו לעבוד יחד. במהלך העבודה יצאתי לקורסים שונים בגינון, בריסוס וכדומה, ואלה נתנו לי כלים להמשך העבודה. אהבתי מה שעשיתי.

הפרויקט הראשון שלנו היה מבצע החלפת הממטרות בממטרות חדשות (שמשרתות אותנו עד היום) ושתילת כ-40 עצים.

עובד היה אדם עם המון ידע, למדתי ממנו לא מעט, והסתדרנו יפה מאוד. לאט לאט הוא פרש, וכשהעברנו את מחסן הנוי הוא נשאר במקום הישן, ליד הקיטור. אנחנו העדפנו מקום חדש, בצמוד למוסך ורחוק ממרכז הקיבוץ.

– מה הייתה המוטיבציה לעבוד בנוי? האם הייתה תחושת שליחות?

הייתה תחושה שזה הבית שלי. היה רצון לשרת את הציבור ואת מוסדות דגניה. כמי שבא מהתחום הטכני רציתי להתייעל, לעבוד עם כלים תקינים ולשמור על בריאות הצוות. לשמחתי אני מצליח להנחיל את הגישה הזו גם לצוות שעובד אתי.

אחד הדברים הראשונים שלמדתי הוא מה לא עושים בנוי, ואת זה אני משתדל ליישם עד היום. למשל למדתי שאסור להיכנס עם כלים כבדים לשטחים רטובים. עניין אחר הוא חשיבותם של העצים כמספקי קירור, חמצן ושטח פנים ירוק, ואני רוצה לבקש מהחברים שנוטעים עצים להתייעץ עם הגננים מה לשתול ובעיקר מה לא לשתול.

אחד החששות שלי הוא שהקיצוץ המסיבי בתקציב הנוי בשנה האחרונה יפגע בענף, בעיקר נוכח העלויות הכבדות של מים ועבודה. בשנים האחרונות הוקמו בדגניה גינות חדשות, אך בשל השמיכה הקצרה קשה להשקיע בכולן. השנה הזו הייתה גשומה מאוד ושיפרה את מצב הצמחייה, שנפגעה קשה מאוד במהלך שנות בצורת רבות. אני מקווה שהמגמה הזו תימשך.

– מה היו הקשיים במהלך שנות העבודה, ומה פיצה עליהם?

הקשיים העיקריים היו לעמוד באני מאמין שלי, עם הידע שברשותי, מול מוסדות הקיבוץ ומול החברים ולתת את השירות המיטבי. זה לא תמיד קל כי יש חברים שמקשים על המשימה, אבל הם לא רבים.

הפיצוי הוא קודם כול הקשר המדהים שלי עם הטף. כשאני רואה את מאור הפנים של הילדים הקטנים כשהם רואים אותי זה כיף לא נורמלי.

ועוד פיצוי הוא החזות של דגניה. כשאני רואה עצים וצמחים משגשגים אני מרוצה. שני מודלים שלי הם גן רופין וציר הכניסה לדגניה, וגם בית העלמין טופח מאוד בשנים האחרונות. לצערי יש כמה מקומות שהוזנחו, ובראשם אתר הטנק וגן מולא, ושם יהיה צורך להשקיע משאבים בעתיד הקרוב. התקווה שלי היא שבעתיד יהיה שינוי ויהיו בדגניה פחות דשאים, הדורשים המון מים ושעות עבודה, ויותר בוסתנים של עצים שיספקו לציבור צל ופרי.

– מה ההרגשה בסיום שנות עבודה רבות כל כך?

אני מרגיש טוב עם זה. כדורגלן טוב יודע לפרוש בזמן ולתת הזדמנות לצעירים. במשך השנים הגוף והראש מתעייפים, וצריך להכין את הדור הבא וגם להביא חדשנות, ובזה אין כמו הצעירים, שלומדים מן ההתחלה את השיטות החדשות.

אני רוצה להאציל על הצוות מהידע שלי בתחום הטכני והמכני. יש לנו בחור חדש בצוות, נור, וישנו אסף, שהוא מכסח מדופלם וחזק בתחום הטכני, וכמובן משה, שעובד אתי כבר כמה שנים והוא בחור מאוד לויאלי, אכפתי ונמרץ.

– האם העבודה בחצרנות היא המשך ישיר לעבודתך בנוי, ואיך אתה רואה את השילוב בין השניים?

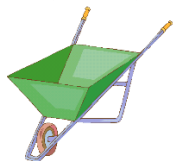
במשך רוב שנותיי בדגניה עבדתי בענפי שירות – במסגרייה, בשטיפת הכלים, בנוי... וגם העבודה היום בחצרנות היא שירות לחברים.

מבחינתי זו סגירת מעגל כי אפרים היה המדריך שלי בחברת אלונים, ועכשיו אני נהנה מאוד לעבוד אתו ומאחל לעצמי שיהיה לי כוח להמשיך בחצרנות עוד הרבה זמן.

עם כניסתי לעבודה בחצרנות אני רוצה לנצל את ההזדמנות ולבקש מהחברים להשליך פסולת במקום המיועד לכך ולא לגדוש את פחי האשפה, לשים מכשירי חשמל ליד הסילו והחשמלייה ולהבין כי פינות המחזור מספיקות לצרכינו אם רק נדע לנצל אותן כראוי.

עניין נוסף שקשור לאיכות הסביבה – הייתי רוצה להוריד את מספר כלי הרכב שנכנסים לקיבוץ. כך נימנע מסכנה, יהיה נעים יותר להסתובב כאן ונוכל לחיות "איש תחת גפנו ותחת תאנתו".

ואחרון חביב הוא נושא הכלבים – הייתי רוצה שהחברים ילמדו לאסוף את הצרכים של כלביהם וימנעו מהם לשוטט ולהשאיר שאריות על הדשאים שלנו. אני מצפה שתהיה לחברים קצת אחריות כלפי הכלבים שלהם ושידעו לשמור על מה שיש לנו.

– איך אתה רואה את הנוי בדגניה בעוד 10 או 20 שנה?

הייתי רוצה שדגניה תמשיך להיות יפה ומרשימה. אני פוגש ושומע אנשים מבחוץ שלא מפסיקים להתפעל, ואני מקווה שהחברים ילמדו להעריך את הנוי היפה כאן וירימו את הראש.

חשוב לי שדגניה תדאג שיהיו כאן מספיק עצים ותמשיך להשקיע בסביבה תוך התאמת הצמחייה לתנאי המקום. הנוי צריך להיות כפי שהיה עד עכשיו – לא מפריע לסביבה ותורם לרווחת האנשים.

– מה המורשת שאתה משאיר אחרריך?

אני חושב שאני משאיר מורשת של אהבת המקצוע, אכפתיות, רצון להקשיב ולשמוע עוד רעיונות ואהבת המקום שאתה חי בו.

אני מקווה שמה שהתחלתי ועשיתי בנוי יישמר. אין לי בעיה עם שינויים, אבל הם צריכים להיעשות בצורה מסודרת. וחשוב לי שתמשיך להיות עבודת צוות פורייה.

– מה יש לך לומר, לייעץ ולהמליץ למשה, שלוקח עליו את התפקיד של ריכוז הנוי?

לקראת היציאה שלי החלטנו להכניס את משה לנהל את הנוי במקומי, ואני כבר רואה דברים חדשים בשטח – גינון ללא ריסוס, יותר עבודת מכשירים משוכללים ועוד.

אני מאחל לו כניסה חלקה לתפקיד ושיאהב את מה שהוא עושה.

כרגע אני בחצי משרה בחצרנות ובעוד חצי משרה בנוי, ואמשיך בכך כל עוד אוכל. התקווה שלי היא לזוז הצדה אבל להמשיך להיות שם לעזרת משה והצוות ולהמשיך לעבוד עד שייגמרו הכוחות. ולכן אני אומר: אני כאן, ואפשר ורצוי להיעזר בי בכל דבר שצריך.

שמעה: תמר רוה

זהו, חזרתי הביתה.

במשך 6 שנים חייתי ולמדתי ברחובות, בפקולטה לחקלאות של האוניברסיטה העברית, שם פגשתי את בן זוגי אורטל, בן אפיקים. שנינו סיימנו תואר שני במדעי הצמח, אני התמחיתי באקולוגיה ואורטל במטעים עם דגש על זיתים.

היום אורטל עובד כחוקר במחלקת המו"פ של תרבויות ראש הנקרה ומתעסק בעיקר בחקלאות מדייקת, ואני המשכתי לדוקטורט במחלקת פיטופתולוגיה ועשבים רעים בנווה יער (השלוחה הצפונית של משרד החקלאות).

באוקטובר נולדה בתנו מעיין, שבקרוב מתחילה קליטה במערכת החינוך.

אורטל החל את תהליך הקבלה למועמדות, ואנו חלק מקבוצת המשפחות הבונה בשכונה החדשה. אנו מאחלים חג שמח לכולם.

הלה (עבאדי) ואורטל בחשיאן

מיתוסים בדגניה / אשר גלעד

ו. כשמיתוס הטנק פגש באנטי מיתוס

כנס נפגעי ספר הטנק בחסות להד"ם התקיים באחד הלילות בדגניה, ליד ברוש המדינה שנעקר ע"י סופה. כולם עמדו שם נדהמים. הברוש

הענק נח על הקרקע, אורכו 38 מטרים, שורשיו ליד בית משפחת עבאדי, וצמרתו? ליד גן א'. הברוש השרוע היה דומה ללווייתן מסוג הִידְרוֹפֶּלֶן (שהיה ממריא מלונדון, נוחת בים כנרת וממשיך להודו). הלווייתן הוטל בסערה אל חוף הכנרת? הברוש נאנח, נשם עמוקות והתאמץ לחזור למי האגם. לבקשתו באו דגי שפמנון מהירדן, גררו אותו לָאֵבּוּ מִסְמָס, ואז הוא נעלם. אולי להודו? אבנר וחגי, בני דגניה, הביאו לכנס את צנצנת הזכוכית הגדולה שנמצאה בין שורשי הברוש שנעקר. בתוכה הייתה המגילה שפלמוני הטמין לפני שבעים שנה, ביום קום המדינה.

הכנס הערב היה המשך למפגש הנפגעים שהתקיים לפני כחודש באום ג'וני. (היה או לא היה?) חברים דיברו בכנס ומתחו ביקורת קשה על הסגנון של ענברי. היו שהעירו שהוא עדיין איננו סופר אך הביעו הערכה ליכולת הכתיבה שלו.

רשימתי לא תעסוק בספרות אלא במיתוס ובסגנון הכתיבה של ענברי ושל שלמה אַנְשֵׁל. אנשל הוא אחד מחמשת הטוענים שפגעו בטנק שבדגניה. סגנון דבריו, שצוטטו ברשימה על שלום הוכבאום, דומה לסגנון. נחזור לקרב בעמק ובדגניה, שאתה קורא לו משעמם. זו הייתה תקופה קשה ביותר, והיא מתוארת בספר "בסער ביום סופה", שנכתב בידי חברי דגניה א'. אחד עשר חברים נהרגו בקרבות. אתה מתאר את המלחמה בשני ספריך, הראשון "הביתה" והשני "הטנק". הנה ציטוט מספרך "הביתה": "גדוד סורי אחד כבש בינתיים את צמח... הטנק הסורי, שנסע בראש הטור לדגניה, נפגע מבקבוק מולוטוב... הסורים נבהלו, הסתובבו, חזרו לסוריה. אותו דבר קרה גם בגשר... רק הגדוד הסורי שכבש את מסדה ושער הגולן עדיין לא נסוג... אחרי שהרג את דודיק פרדקין חזר הגדוד הסורי לסוריה ונגמרה המלחמה בצפון הארץ".

כתבת בספר "הטנק": "הקרב (בדגניה) היה משעמם". כך אתה חושב, ענברי? האם הקרבות היו באמת משחק ילדים? ואם התכוונת כאן להצחיק, כמו שאומרים חסידיך, אז זה אינפנטילי. ואנשל ממשיך: "מה אנחנו מספרים על מלחמת השחרור, שבחורצ'יק דילטנט, לא חייל אפילו, הברח את הסורים עם בקבוק מולוטוב מאולתר? זה הלקח? זה המסר? דוד וגוליית. הסורים מתקרבים, יהיה בסדר, תסמכו על הוכבאום? הם עולים עלינו עם טנקים, נסתדר עם מה שיש. נאלתר איזה רוגטקה? זאת מורשת הקרב?".

יובל שיאון, חבר דגניה, כתב ספר ושמך "הטנק" עשרים שנה לפני הופעת ספרך. כאן יש מקום לגילוי נאות מצדך. במהדורה הבאה של "הטנק" ראוי שתודה ליובל בעמוד 4 של ספרך כשם שהודית למשורר יצחק שלו על שציטטת את שירו "הפִּיאָט". ספרו של יובל היה בשבילך הבסיס, "מפת הדרכים" לכתיבת ספרך. לא זאת בלעדיו.

מה מניע את דמיון היוצר? בסדרת רשימות זו נשאלה כבר השאלה מה מתרחש במעמקי נפשו של סופר שמלגלג על חברים ומזלזל בהורים. אני מתנצל על מה שאומר במשפטים הבאים כי ייתכן ומשפחתך תיפגע מהם, אך זאת האמת. כך נמסר לי.

בני אפיקים אומרים שהייתה לך ילדות קשה ואולי פחדים בלינה המשותפת וקשיים אחרים במשפחה, ואלו גרמו אצלך למצב נפשי "המסביר ומאפשר" לך לקרוא בשם הפרטי של חברי אפיקים, "להראות" להם וללגלג עליהם בספרך "הביתה".

ענברי: שמע, אשר גלעד. מה שכתבת עליי ועל בני משפחתי באמת פוגע בנו" (שוב להד"ס).
אשר גלעד: באופן דומה אתה פוגע גם בחברים המתוארים בספר הטנק. האם אתה בטוח שסגנון כתיבה שכזה יעלה את הערך הספרותי של הספר ויגדיל את מכירותיו?
ברשימה הקודמת על שלום הוכבאום הבאתי באופן אקראי עשרה קטעים מספרך, ואציג אותם שוב. השיחה תתקיים בין שלושה משתתפים.
משתתף א' יהיה אתה **ענברי**, כבוד לסופר, משתתף ב' יהיה **אנשל סגנך**, ומשתתף ג' יהיה אני, **אשר גלעד**. (מוגזם?)

קטע 4:

אנשל: אני פגעת בטנק ע"י פיאט, ואנשי דגניה משכתבים את ההיסטוריה. הם הצליחו לשכנע עם שלם שהטנק הושמד ע"י בקבוק מולוטוב.

א' גלעד: וכאן ענברי מוסיף קיסם למדורה.

ענברי: אנשי דגניה גזלו מאנשל את תהילת הטנק.

אשר גלעד: אנשל, מי ומאין אתה? חנן בלקינד, שהיה מא"ז דגניה בקרב ההוא, ואסף אגין, בן דגניה ב', חוקר הקרבות בעמק הירדן, טוענים על סמך עובדות מבוססות שאתה, אנשל, איש אגד מחיפה, מתחזה ומציג את עצמך כאחד ממשימידי הטנק. הם לא מאמינים לך.

יצחק עשת, הפלמחני"ק מקיבוץ בית קשת, הוא שפגע במקלע פיאט בטנק שבדגניה. אכזבתך מתבטאת בכעס ובביטויי הגסים והמזלזלים באנשי דגניה, וענברי מצטרף אליך בסגנונו (קטעים 5, 6, 7, 8, 9).
אנשל וענברי: גם המיתוס שחברי דגניה בנו לעצמם כמייסדי "אם הקבוצות והקיבוצים" הוא שקרי, כמו המיתוס שהם בנו סביב הטנק.

גלעד: ענברי, כאן הבאת מחרוזת של ביטויים שכאילו אנשל אמר בלב. אתה הוא האומר.

ענברי: אנשי דגניה, שקרנים, שחצנים, מי המציא את הקיבוץ? חפיפניקים, בלי שום השכלה. אתם המצאתם את הקיבוץ? או שגם את הקרדיט הזה גנבתם מאיזה יקה?

אנשל: בחוץ היה עוד חושך. אני רץ עם פיאט במשקל 16 קילו

(לכיוון הטנק). מדריך אותי שחצן מדגניה... שצועק לי קדימה. זה היה בטח אחד מדגניה לפי השחצנות... והדילטנטיות, אבל הפייטרים מדגניה לא צריכים קורסים בפיאט. הם יודעים הכול. אם הייתי שוויצר מדגניה א' הייתי מספר שדפקתי אותו (את הטנק) במכה אחת. דוד וגוליית.

המיתוס של הוכבאום זה פרויקט של דגניה א'... דילטנטים, חבורה של חלטוריסטים שחינכה עם שלם לחלטורזים באמצעות הוכבאום והבקבוק. עושים מזה אידאל, ואח"כ מתפלאים שסאדאת ואסד עשו לנו בית ספר.

גלעד: אנשל, אתה טוען שכישלונות צה"ל במלחמת יום הכיפורים (סאדאת ואסד) נובעים ממיתוס הטנק בדגניה. זו הונאת הקוראים. נוח לך לדלג על מלחמת ששת הימים המוצלחת, שלוחמי צה"ל הפגינו בה אלתור וגמישות והצלחה, כמו עם הטנק. נזכיר את פעולות חיל האוויר שהכריעו את גורל המלחמה. מפקד חייל האוויר דאז היה האלוף מוטי הוד, בן דגניה.

קטע 10:

ענברי: חולקו לחברים בקבוקי מולוטוב שיוצרו על ידי המורה לכימיה ויעקב פלמוני, מייסד בית גורדון, שניסיונו היחיד בתחיבת דברים לבקבוקים היה הדף המגולגל שהוא הטמין בבקבוק תחת עץ המדינה.

גלעד: ענברי, אתה מתייחס בזלזול ליעקב פלמוני. על סמך מה? הנה זיכרון מפלמוני האמתי. בספרך

הזכרת את דניאל שיפריס, שנהרג בצמח בקרב עם הסורים. כשהיינו ילדים בני עשר, בשנת 1937, דניאל ואני עבדנו עם עלות השחר בקציר תירס, מאכל לפרות. נתקלנו בנחש צפע גדול ורדום מהקרירות. הבאנו אותו לבית גורדון, ושם יעקב פלמוני, בקור רוח, תפס בידו את צוואר הנחש הארסי והכניס אותו לתוך צנצנת זכוכית גבוהה מלאה בתמיסת פורמלין. הצפע עשה פָּלִיפ, פָּלִיפ וצלל בצנצנת, ויעקב התבונן בנו בחיוך טוב. התפעלנו מעוז רוחו של פלמוני. והנחש? מצוי שם עד היום, ואתם מוזמנים לראות אותו בבית גורדון.

תודות

רצינו לומר תודה לכל החברים הרבים שבאו לנחם ולתמוך ולכבד את זכרה של אַמא (בוורלי לוי) ז"ל. תודה מיוחדת לחברים אשר טרחו והביאו וסעדו אותנו במהלך ערבי השבעה בתבשילים חמים וטעימים. ותודה גדולה מאוד לחברי ועדת הנצחה והאנשים המסייעים להם בעבודתם הנפלאה והמבורכת. ראינו את דגניה היפה במיטבה – זאת שאַמא כה אהבה, וידענו שכך בדיוק הייתה רוצה שיהיה. בברכה,

לאה ואיציק, בשם כל משפחת לוי

בוורלי / נינה בן משה

בוורלי, דמות יקרה ומיוחדת במינה,
כ-45 שנה התהלכה בדגניה שאהבה,
כפופה קמעא, נוהגת עגלה קטנה,
ועד היום כמעט אין איש יודע
עד כמה עזרה לזקוקים ומכוחה נתנה.

בצעירותה למדה בבית ספר לאמנויות ומוזיקה,
ובבוא חג הפורים, פעם בשנה,
עלתה על הבמה עם כובע, מלהיבה ומצחיקה...
ואם חסר לנו בחג נגן קלידים,
בוורלי, על אף הקושי, ליוותה את הילדים.

נשאה אתה חוש צדק גדול ונורא,
וכשפגשה אי צדק, קיפוח ועוולה –
לא ויתרה, הגיבה, הרימה קולה...
לעצמה – לא ביקשה דבר,
במועט שבמועט הסתפקה,
ואם נפער חור קטן בבגדה,
רקמה סביבו פרח או פרפר,
והבגד נראה מקורי ומשופר...

בוורלי ודוד לא הכירו באופן מילולי
את המושג הבסיסי: "אבל מגיע לי".
כשהבריאות נסוגה וגילם התקדם,
והתפנתה דירת קרקע – ממש בהתאם,
סירבו לעבור...

למה ??

"אנחנו אוהבים את דירתנו, יש בה שקט ואוויר,
ורק עתה סיימנו לסדר את הספרים שמכסים את כל הקיר..."

נוחי בשלום, בוורלי, ונשתדל לשמור זכרך בלבנו.

ילדות בדגניה – קוקוריקו / איתי קיפניס

מעבר לירדן

לחופה של הכינרת,

נוסדה לפני מאה שנה

התיישבות אחרת.

אחרי הלימודים הלכנו לתנובה,

חיכינו מול החלון בשורה...

אם גיסייה הייתה באותו יום חולה

ביכינו את הבשורה המרה...

התקבצו בה חלוצים,

עובדי אדמה,

ובנו את הקבוצה הראשונה,

דגניה שמה.

לטיול בית הספר שריינו את הליילנד,

היו אז שלושה נהגים:

משה, עמיחי ובושן,

ומאחור כולנו שרים.

נולדתי בשכונת קוקוריקו

בדירת כמעט שני חדרים.

עם שתי אחיות גדולות,

ובשכנות למשפחת רומנים.

דגניה אלף אנו, ידוע לכולם

כי בלעדינו אנו לא יתקיים עולם.

דגניה אלף, דגניה אלף,

כמה טוב לחיות בדגניה אלף,

ד ג נ י ה א ל ף !!

הכול היה אז יותר פשוט,

כולנו היינו שווים,

פעם בשנה חולצת משבצות,

וכולם עם אותם סנדלים.

אבא עבד בברכות הדגים

עם מוליק וחן ברק.

בשבתות היה לוקח אותי באונימוג

אל הברכות להוציא את הפקק.

אבא עבד בברכות,

ואימא – בבית ירח במעבדות.

בלילות הקיץ, לאור הכוכבים,

נשכבנו על הדשא לספור לוויינים.

בכלל, הוא איש שאוהב חיות.

היה לו כלוב עם קוף וקופה,

בשנות ה-70 עבד בטולגל,

שם הייתה פעילות ענפה.

הייתה לנו כלבת רחוב,

ריקי, שחורה ומטונפת,

פעם בשנה היא המליטה עשרה,

כנראה שהייתה קצת נואפת...

הוא היה סייר ומדריך טיולים

מאז היותו בפלמ"ח...

הוא חרש את הארץ הלוך וחזור,

עם מפות ומצפן הוא הלך.

הייתה קדושת עבודה,

בה גידלו וקצרו יבולים,

ביצים מהלול וחלב מהרפת

מספוא ותבואה מבורכת.

אמא עבדה בבית ירח,

לבורנטית במעבדות.

אחר כך הקימה חוג תאטרון

וכתבה וביימה הצגות.

יש לה חוש מצוין למשחק
ואנרגיה שלא נגמרת...
מנהלת בית יעל ומורה למוזיקה,
ובשקט הלילה – יוצרת.

אז לא היו מחשבים,
לא טלוויזיה ולא ניידים,
שיחקנו הרבה על המדרכות,
משחק הדגל וגם הקפות.

הייתה לנו הכינרת,
בשבת בבוקר זוהרת,
ונני, שמוריד את הסירה
ומזהיר: מי שעולה חוטף סטירה!

הוא לקח רק מתנדבות,
הולנדיות יפיפיות...
ושט אתן למרחקים,
כשאנחנו על הרפסודה מחכים...

הוא לימד אותנו לעשות סקי
על רגל אחת ועל שתיים
ונתן לנו הופעה מרשימה –
סקי על כפות הרגליים.

טוב, יש לו כף רגל גדולה,
ארבעים ושש או שבע...
וכך חלפו להם ימי הקיץ,
בכינרת ובעיקר בטבע...

המשך זיכרונות הילדות של איתי מדגניה – בעלונים הקרובים.

חרמות ברשת ושאר סוגי בריונות

באתר התוכן והאקטואליה לנשים אונליין התפרסמה ב-8 בינואר כתבה של בלה רבוי בעקבות נושא החרמות, שעלה לאחרונה לכותרות.

אילנה יקר קראה והעבירה את הכתבה לפרסום. ולנו יש נגיעה בעניין משתי סיבות. ראשית, אילנה מדגישה שכמו רוב הנושאים שעולים על סדר יומנו הלאומי, גם בתחום זה אנו בדגניה לא היינו נקיים מאשמה לאורך השנים, וטוב נעשה אם נבדוק בציציותינו ונוודא שלפחות עכשיו וכאן זה לא קורה... ושנית, שימו לב למחקר המקיף שערכה מכללת עמק הירדן ונזכר בראשית הכתבה. גם חשיפה של התופעה וממדיה היא צעד קטן בכיוון הנכון.

כולנו התרגשנו אתמול מהסרטון של אופק בת ה-13, שבו היא מספרת על הבריונות שהיא סופגת במשך שש שנים ארוכות וכואבות. הסיפור שלה כואב בבטן, אבל למרבה הצער אופק היא ממש לא היחידה. מדי פעם צצה איזו כתבה בחדשות על התעללות קיצונית או אפילו התאבדות של נפש עדינה, שנקלעה לעולם שחור. כל טלטלה כזו יוצרת הד חברתי שגם הוא, ביחד עם הלויים והשיתופים, נעלם אחרי כמה ימים, ובסופו של דבר ההתקדמות שלנו לעבר מיגור התופעה נעשית כמעט באותו קצב שבו רוסיה הופכת לדמוקרטיה, ועד שנגיע לארץ המובטחת יעבור הרבה רוע בנהר. הסיפורים מתפוצצים רק בהגיעם לנקודת רתיחה מסוימת, וכל מה שנמצא בין לבין, עתידו להישכח. המלחמה האמתית היא לא הטיפול בנפגעים הקשים או ענישת המתעללים. המלחמה האמתית היא הילדים באמצע. אלו שמדחיקים כדי לשרוד ושקטים מדיי עבור הרדאר החברתי.

כשקראתי את הנתונים ההזויים על הבריונות בישראל נחרדתי לגלות כמה אנחנו עיוורים. מחקר מדד המוגנות של ילדי ישראל לשנת 2017 בהובלת מכון כנרת במכללה האקדמית כנרת מצא כי 23% מהילדים בבית הספר הותקפו פיזית, ל-23% הרסו רכוש פרטי ו-50% חוו בריונות כלשהי במרחב הווירטואלי. לעומת זאת, הרשות הארצית למדידה ולהערכה בחינוך מצאה ש-75% מההורים מרוצים מבית הספר ו-85% סבורים שהם מפקידים את ילדיהם בידיים טובות. לא צריך לעבוד בלשכה המרכזית לסטטיסטיקה כדי להבין שמהו ממש לא בסדר עם המספרים הנ"ל. איך כמעט כל ילד שני חווה בריונות, בזמן שההורים בטוחים שהכול בסדר? אנחנו אלופים בלדבר על בריונות בבית הספר, בריונות ברשת ובכלל – כל סוגי הבריונות למיניהם. אבל אלו רק דיבורים. כשזה מגיע למעשים, פרט לקו החם של משרד החינוך וכל מיני הרצאות בנושא בחוג להוראה בסמינר הקיבוצים, אין לנו כלים אמתיים להתמודד עם התופעה. ילדים בני 14 שפותחים קבוצות וואטסאפ כדי לצחוק על ילדים אחרים לא המציאו את הגלגל. הבריונות הייתה קיימת בתקופתי כמו שהיא הייתה קיימת בתקופתכם, ואנחנו בני המזל שהצליחו לחוות אותה ולהמשיך לתפקד בחברה כבני אדם נורמטיביים. בכיתה ז' ילדה שלא הכרתי ראתה אותי בערב, התקרבה והורידה לי כאפה כל כך חזקה שאני מופתעת שכל השיניים שלי עדיין במקום. שלישיית בנות שלמדו אתי בכיתה בבית הספר היסודי חייכו אליי יפה במהלך השיעורים ודאגו לצחוק ולרכל עליי מאחורי הגב. לאחת מהן נתתי להעתיק את כל העבודות שלי באנגלית, בתקווה שאולי זה מה שיגרום לה לחבב אותי באמת. בחטיבה שמנתי מאוד בגלל אכילה רגשית, מה שגרם לתלמידים בכיתה להפיץ עליי שמועות שאני בהריון. בתיכון אחת הבנות שלמדה אתי בכיתה החליטה שהיא לא אוהבת אותי והפכה את חיי לגיהנום. היא דאגה להתסיס את כל הכיתה נגדי, עד למצב שאף אחד לא דיבר אתי וכולם צחקו עליי בכל הזדמנות שרק ניתנה להם.

המחנכת סירבה לראות את זה וכמו הרבה מורים אחרים שלא היו צריכים להיות מורים – סופית הפכה אותי למוקצה. כשלחשו לי קללות במהלך השיעורים וניסיתי להניח את הראש על השולחן כדי להסתיר את הבכי, היא כעסה עליי לפני כל הכיתה. גם כשהיא הבינה שהכיתה ה"מקסימה" שלה שורטת אותי מספיק עמוק כדי שזה יישאר גם 12 שנים

אחרי, היא לא עשתה שום דבר. העובדה שאף אחד לא הסכים לשבת לידי באוטובוס בטיולים או לנהל אתי שיחה לא הדליקה אצלה נורה אדומה. אחרי שהתחלתי לקבל הודעות מאימות לאיי סי קיו (המסנג'ר של פעם) שבהן בנות שאני לא מכירה אסרו עליי להתקרב לקניון אזרתי אומץ וסיפרתי לאימא שלי. היא כתבה לאותה ילדה הודעה מאימות, וגם זה לא עזר. החרם גדל והמשיך עד למצב שבו לא רציתי להיות בחיים. כשכתבתי על פתק שאני רוצה להתאבד והלכתי אתו ליועצת, ההורים שלי זומנו לשיחה. הלימודים הפכו להיות מלחמת הישרדות, והאתגרת היחידה שהייתה לי מבריונות קרתה בתאי השירותים שהסתתרתי בהם בהפסקות.

אינסוף בקרים בוזבוזו על תחנונים לא ללכת לבית הספר, ושום דבר לא עזר. בריונות היא כמו כדור שלג. זה מתחיל מעגבנייה אחת סרוחה שמדביקה את כל הסל. אחד הבנים ששבר לי כל כלי כתיבה אפשרי וביום ההולדת שלי אמר לי "אל תחשבי שאני לא אציק לך היום" כתב לי בפייסבוק לפני כמה שנים וסיפר כמה אהב אותי בבית הספר. אחת אחרת שהתעמתי אתה על הנושא התנצלה והסבירה שמעולם לא ראתה את זה ככה. השאר המשיכו בחייהם כרגיל, כאילו לא קרה שום דבר. כאילו בכל שכבה יש תפקיד של שעירה לעזאזל, והתקופה הזו הייתה שלי כמבצעת התפקיד הזה. בסוף כיתה י' עברתי לגור בארה"ב, וזה מה שהציל אותי מחבורת הזבל הזו ובעיקר מעצמי. לבריונות ולילדים מוכים יש תופעת לוואי זהה, שבה הם מתחילים להאשים את עצמם בכל מה שקרה להם. בצבא הייתי מאוד מופתעת כשאף אחת מהבנות בטייונות לא צחקה עליי וכולן היום מאוד נחמדות. חיכיתי לשנאה ולקללות, אבל הן לא באו. בתואר הראשון הבריונות חזרה בצורה בוגרת יותר, שבה לא מקללים אותך או עושים לך חרמות אלא מרכלים עליך מאחורי הגב עם שאר הסטודנטיות. וגם את זה סיפר לי משהו אחר לא מזמן. עד היום הן לא יודעות שאני יודעת כמה כלבות הן היו.

מעולם לא דיברתי על הנושא הזה עם אף אחד, ותמיד העדפתי לשכוח. עד היום אני בטוחה שיש לי פנים שדורשות התעללות ואני תמיד מחכה למכה הבאה. לעד כשאפגוש אנשים חדשים אחשוד. לעד אחכה לצחקקים מאחורי הגב, ולעד אמשיך להאשים את עצמי בבעיות הנפשיות של כל השאר. כי כאלו אנחנו, פגועי שנאת האדם. חשדנים, מפחדים ועוטים את הלב בשכבות של נייר פצפץ כמגננה. אבל אני לא היחידה. כמוני מתהלכים אלפי אנשים אחרים. נשמות מחוררות ששתקו בזמן אמת. לא מקרי קצה ולא מעניינים מספיק בשביל כתבה באורך מלא בערוץ 2. אלו המקרים שאנחנו צריכים למנוע, ואלו המקרים שהכי קשה לנו למנוע.

ההורים מפנים אצבע מאשימה כלפי המורים ומנהלי בתי הספר, כשבסופו של דבר, גם הם לא באמת יודעים מה לעשות. התערבות הגורמים המקצועיים מגיעה אך ורק כשמאחר מדיי ושמה את החותמת על המשפט too little too late. אנחנו לא שומעים על ילד שהורידו לו כאפה בסוף יום הלימודים, ילדה שזרקו לה את כל החפצים מהחלון ישירות לפח ועולים חדשים שצוחקים עליהם בגלל המבטא. אנחנו שומעים על משפחות שנאלצו לעבור לערים אחרות או ילד בן 13 שתלה את עצמו כי איבד את האמון באנשים. כל ילדי האמצע האלו קיימים שנים על גבי שנים, והם לא תלויי גיל, דור או אינטרנט. הילדים הללו הם נשים בנות ארבעים שלובשות רק שחור כי משהו פעם צעק להן "שמנה" לפני כל הכיתה. גברים מתעללים ונשים מתעללות כי הדרך הקלה ביותר להתמודד עם טראומת עבר היא להעביר אותה הלאה למשהו אחר. מוזיקאים ונבחרי ציבור שהורו שהבריונות שלחה אותם לטיפול פסיכולוגיים של שנים ומיליוני בני אדם אחרים שרואים בריונות, סופגים בריונות וממשיכים הלאה עם חייהם מתוך מחשבה שזה בסדר. ככה זה צריך להיות.

המלחמה בבריונות צריכה להיות קולקטיבית וצריכה להתחיל בבית. אסור לנו לייצר ילדים שחושבים שהם מעל השאר ובעיקר שלא לגדל ילדים שבורים שמגיעים מבתים שבורים ומוציאים את זעמם על אחרים. אם כולנו היינו מלמדים את ילדינו על אהבת האחר, אכפתיות ורצון לעזור – יש סיכוי שהרבה טיפולים פסיכולוגיים היו נחסכים לאורך השנים.

<https://www.onlife.co.il/news/society/178647>

מה שקורה
עכשיו...

חדשות מהחצר

למרינה ורון נולד בן ושמו דין, אח ליניב, נכד לאל. לך הנולד ולמשפחתו הרבה ברכות.

בנינו ממשיכים במגמת החזרה הביתה: הלה (עבאדי) ואורטל בחשיאן הגיעו לדגניה עם בתם התינוקות מעיין.

ובדגניה מעברי הדירות נמשכים במרץ לקראת הבנייה בשכונה החדשה. משפחת גל הצעירה עברה לבית חיותה קריגר ז"ל. ומשפחת כהן (תאיר ואיציק) עברה לבית ישראל ילניק ז"ל.

על מחרשה מול הווטרינריה הוצב שלט עם הסבר קצר על ייעודו המקורי של המקום. ולא צריך להיות תיירים כדי לבוא ולהתרשם.

דגניה על מפת הספורט הארצית:
יובל פיין מתחרה באליפות הארץ בטניס שולחן!
האליפות החלה ביום רביעי ומסתיימת היום, יום שישי.
בהצלחה ליובל!

נר זיכרון

1952	במרס	1	תשי"ב	אדר	ד'	אסתר הורביץ-טאוב
1968	במרס	13	תשכ"ח	אדר	י"ג	תנחום תנפילוב
1968	במרס	21	תשכ"ח	אדר	כ"א	בני נטר
1973	במרס	5	תשל"ג	אדר ב'	א'	מרים בורטניק
1973	במרס	29	תשל"ג	אדר ב'	כ"ה	מנוחה פלמוני
1975	בפברואר	24	תשל"ה	אדר	י"ג	מרגלית אשל
1976	במרס	9	תשל"ו	אדר ב'	ז'	אברהם ארקוש
1985	במרס	16	תשמ"ה	אדר	כ"ג	מרדכי וינר
1989	במרס	19	תשמ"ט	אדר ב'	י"ב	יונה בן יעקב
1993	במרס	7	תשנ"ג	אדר	י"ד	דוד הורביץ
1995	במרס	4	תשנ"ה	אדר ב'	ב'	נעמי ביטנר
1997	במרס	24	תשנ"ז	אדר ב'	ט"ו	חנן בלקינד
1998	במרס	14	תשנ"ח	אדר	ט"ז	אמנון וינר
2003	במרס	19	תשס"ג	אדר ב'	ט"ו	טובה ליס
2005	באפריל	7	תשס"ה	אדר ב'	כ"ז	פאני גיסקין
2007	במרס	6	תשס"ז	אדר	ט"ז	ברטה גנני
2007	במרס	6	תשס"ז	אדר	ט"ז	חיים (ולורט) רותם
2009	במרס	4	תשס"ט	אדר	ח'	לילי מנוח

עלון קבוצת דגניה א'

שבט פופ

עורכת ומדפיסה: תמר רוה
בצוות: הדר אשל, מיכל שמעון

